

## Arrest

nr. 205 372 van 15 juni 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Op 8 september 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische moslima van Arabische origine en met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 10 oktober 1986 in Bagdad, in de wijk Bagdad Al Jadida, waar u woonde tot 2006. In dat jaar werd uw vader, die werkte met de Amerikanen, vermoord. Na zijn dood had uw familie een rouwaankondiging opgehangen die vermeldde dat uw vader door lafaards vermoord was, waarna jullie een telefonische bedreiging ontvingen. U verhuisde daarom met uw gezinsleden naar Nasriya in de provincie Thi Qar en woonde er eerst bij familieleden en vervolgens in een eigen huurhuis.*

Daar verbleef u tot 2008. Begin 2008 verhuisde u met uw gezin mee terug naar Bagdad, deze keer naar de wijk Al Moualimeen. In 2008 behaalde u uw bachelordiploma wiskunde aan de universiteit Mustansariya in Bagdad. Daarna oefende u verschillende jobs uit, onder andere als leerkracht in een basisschool, bij Iraqi Young Leaders Exchange Program, als vrijwilliger voor mindervalide kinderen, in een computerbedrijf en bij een internationaal tekenbedrijf.

In het schooljaar 2012-2013 begon u aan uw masteropleiding wiskunde aan de universiteit Mustansariya in Bagdad. In januari 2013 moest u naar de les toen de taxi waarmee u onderweg was noodgedwongen moest stoppen: wegens een sjiitische feestdag was er te veel volk op de baan en kon hij niet doorrijden. Toen u uiteindelijk arriveerde aan de universiteit, was de les al voorbij. U was misnoegd en zei tegen uw medestudenten dat het land niet verlamd mag worden voor een religieuze feestdag, en gaf ook een opmerking over het feit dat er vermoord wordt voor religie. Een u onbekende man had u dat horen zeggen, zei dat u een soenniet was die verbrand moest worden, en ging toen weg. Enkele weken later, op 16 februari, had u examen en liet u uw cursus buiten het lokaal liggen. Toen u terugkeerde, vond u in uw cursus een dreigbrief waarin stond dat "uw dag tot een einde" zou komen. U werd door uw broer A. opgehaald en ging met hem naar de politie, maar daar werd u afgeraden klacht in te dienen en u keerde naar huis terug, waarna uw familie de beslissing nam te verhuizen naar de woning van uw broer in Nahriya in Bagdad. Jullie bleven er vier maanden en keerden vervolgens naar jullie woning in de wijk Al Moualimeen terug.

In januari 2014 verloofde u zich met uw echtgenoot A. M. A, die al sedert 2010 in België verbleef maar die u in oktober 2012 had leren kennen via een gemeenschappelijke kennis, die jullie introduceerde via het internet. In augustus 2014 huwde u met hem. Hij kwam daarvoor niet naar Bagdad, maar via een volmacht kon het huwelijk voltrokken worden. Jullie informeerden zich over de procedure van gezinshereniging, maar kwamen te weten dat uw echtgenoot niet aan één van de voorwaarden voldeed om gezinshereniging aan te gaan.

In maart 2015 vond u bij het naar buiten gaan een dreigbrief in uw woning, die aan u was gericht en waar in stond dat u uw geloof had verloochend en dat u de straf van de overlopers zou krijgen. U stopte met werken maar vertelde uw familie niet over de bedreiging die u had ontvangen. Enkel uw zus, die bij u was toen u de brief vond, wist ervan. U bleef nog een maand binnenshuis terwijl u uw vertrek regelde en verliet Irak op 4 april 2015. U arriveerde in België op 2 juni 2015 en vroeg er asiel aan op 5 juni 2015.

Ergens in de periode van uw reis richting Europa had uw zus toch aan uw moeder verteld dat u bedreigd was, waarop uw de gezinsleden die met u in dezelfde woning leefden – uw moeder, uw zus Z., uw jongste broer M. en zijn gezin - opnieuw naar de woning van uw oudste broer A. in Nahriya, Bagdad trokken. Daar bleven ze gedurende enkele maanden, waarna ze terugkeerden naar de woning in Moualimeen. Daar begonnen de burens na verloop van tijd kwaad te spreken over u wegens uw vertrek naar Europa, waarop uw familieleden terug bij uw broer A. gingen wonen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, een bewijs van goed gedrag en zeden, verschillende diploma's en certificaten, uw huwelijksakte en de vertaling ervan (originelen); de documenten die u indiende om een schoolbeurs te krijgen omdat uw vader om het leven kwam, een wikileaks-document in verband met het overlijden van uw vader, de identiteitskaart van uw broer, het geboortecertificaat van uw zoon en documenten van de gemeenteraad in verband met de bedreiging die u kreeg in 2013 (kopieën).

## **B. Motivering**

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat u er geen risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw recente vluchtaanleiding is immers niet geloofwaardig.

Eerst en vooral dient erop te worden gewezen dat de manier waarop u handelde na het ontvangen van een dreigbrief in 2015 zeer bevreemdend is en zich kenmerkt door een compleet gebrek aan logica.

U verklaart immers dat u uw broer A. inlichtte na de bedreiging die u ontving aan de universiteit in 2013, en dat u vervolgens samen met alle nog thuis wonende gezinsleden halsoverkop, een halfuur na

uw thuiskomst, verhuisde naar de woning van uw broer A. in een andere wijk uit voorzorg. U vreesde immers dat uw volledige familie in gevaar was: u had schrik dat uw bedreigers ook uw adres zouden achterhalen (CGVS I p. 10, CGVS II p. 10-11, 15). Toen u in 2015 echter in uw eigen woning een dreigbrief vond aan u gericht, beslisten u en uw zus echter om daarvan niets tegen de andere familieleden te zeggen, ook al woonde niet alleen u in de woning, maar ook uw moeder, zus Z., broer M., zijn vrouw en dochtertje (CGVS II p. 5). U bleef nog vier weken in de woning voor uw vertrek uit Irak en pas na uw vertrek vertelde uw zus aan uw moeder over de nieuwe bedreiging. Dat is bijzonder bevreemdend, en compleet tegengesteld aan uw bezorgde handelwijze na de bedreiging in 2013. U voelde zich weliswaar schuldig en maakte zich zorgen om uw moeders gezondheid (CGVS I p. 10, 12), maar redelijkerwijze zou kunnen worden verondersteld dat dat niet opweegt tegen het gevaar waarin uw familie zich mogelijk bevindt. In 2015 vond u de dreigbrief immers bij u thuis, waardoor duidelijk blijkt dat de bedreigers uw adres kennen. Logischerwijze zou dus worden verwacht dat u in dit geval zeker uw medebewoners verwittigt en opnieuw samen met hen verhuist, gezien iedereen die in de woning leeft in gevaar kan zijn. Dit keer moest u immers niet louter vrezen dat uw bedreigers uw adres kennen, zoals in 2013, maar bent u daar honderd procent zeker van. Wanneer u gevraagd wordt waarom u uw familie dus niet inlichtte om zich opnieuw als gezin in veiligheid te brengen, wijst u erop dat de brief aan u persoonlijk gericht was. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat hetzelfde gezegd kan worden over de dreigbrief die u in 2013 ontving, en dat u toen wel als gezin verhuisde, zegt u dat u in 2013 verhuisde uit voorzorg, om te zien of de bedreigers al dan niet uw adres kenden, en dat bij deze nieuwe bedreiging duidelijk was dat ze het adres wel kenden. U bevestigt met deze uitleg enkel wat u werd voorgelegd, en de vraag blijft bestaan waarom u er niet voor koos de woning samen met uw familie te verlaten uit veiligheidsoverwegingen, omdat u er nu zeker van kon zijn dat uw bedreigers u thuis kunnen lastigvallen. Wanneer u daarmee nogmaals geconfronteerd wordt, werpt u tegen dat uw bedreigers allicht ook uw nieuwe adres zouden kunnen achterhalen als u zou verhuizen. Dat verklaart evenmin waarom u verkiest op het adres te blijven dat uw bedreigers zeker kennen, in plaats van naar een adres dat uw bedreigers mogelijk niet kennen, en om uw familie daarover in het ongewisse te laten bovendien. Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met het feit dat uw tegengestelde manier van handelen na de dreigbrief uit 2013 en de dreigbrief uit 2015 wel heel erg bevreemdend overkomt, komt u plots met een nieuwe verklaring: in 2013 werd u pas voor het eerst bedreigd, waardoor u niet wist wat te doen en dus uw familie inlichtte, en in 2015 wist u wel wat te doen. Dat op zich verklaart niet waarom u zou verkiezen uw familieleden onwetend in een huis te laten wonen dat gevisieerd wordt door uw bedreigers, en om daar ook zelf nog vier weken te blijven. U zegt eveneens dat uw familie het u in 2013 kwalijk nam dat ze hadden moeten verhuizen, waardoor u nu uit schrik gezwegen had (CGVS II p. 15-16). Logischerwijze kan echter worden verondersteld dat uw angst voor een mogelijke misnoegde reactie van uw familie op een nieuwe verhuizing niet zou opwegen tegen de angst dat uw leven en dat van uw familieleden in gevaar is. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt een éénduidige, logische verklaring te geven voor het onaannemelijke feit dat u na de dreigbrief in 2015 handelde volgens een compleet tegenovergestelde denkwijze aan die uit 2013. Deze vaststelling trekt de bewering als zou u in 2015 een nieuwe dreigbrief ontvangen hebben ernstig in twijfel.

Samenhangend daarmee kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u in 2015 niets meer hoorde van uw bedreigers nadat u een dreigbrief heeft gevonden. U ging sedert de bedreiging weliswaar niet langer buitenshuis werken, maar bleef gedurende vier weken in dezelfde woning waar uw vervolgers de dreigbrief hadden achtergelaten (CGVS I p. 3, 12). Logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat uw vervolgers, indien zij actie tegen u wensten te ondernemen, dat dan ook gedaan zouden hebben, gezien zij u duidelijk hebben weten te vinden. Uw familieleden bleven bovendien nog langer in de woning wonen: pas nadat u al op reis vertrokken was vertelde uw zus Z. aan uw moeder over de nieuwe dreigbrief en verhuisden uw familieleden (CGVS I p. 12), maar tot die tijd hebben uw familieleden geen problemen gehad met uw vervolgers noch nieuwe bedreigingen gekregen. Na twee of drie maanden onderduiken in Nahriya keerden ze terug naar Moulimeen (CGVS I p.5, 16), hebben ze evenmin nieuwe bedreigingen of problemen gekregen (CGVS I p. 5, 15). Ook het feit dat er dus, behalve het ontvangen van één dreigbrief, niets meer gebeurd is op uw thuisadres, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreiging die u in 2015 zou hebben gekregen.

Het enige dat u nog aanhaalt in verband met de dreigbrief uit 2015, is dat uw zus Z. in de omgeving van het huis twee vreemde mannen zou gezien hebben die rond het huis leken te hangen (CGVS I p. 15-16). Dat is echter slechts een blote bewering waar u voor het overige ook niets aan kan koppelen. U kan niet benoemen wie de mannen zijn, weet niet sedert wanneer ze de woning in de gaten houden of hoe vaak, veronderstelt enkel dat ze er zijn om te kijken of u aanwezig bent, u weet niet of de mannen tot op heden nog altijd hun woning in de gaten houden (CGVS I p. 16). Dat zou u overigens niet eens aan uw familie gevraagd hebben (CGVS I p. 16, CGVS II p. 13-14). U beweert dat er dingen gebeuren waarover

*uw familie u niets vertelt, omdat u al genoeg aan uw hoofd heeft (CGVS II p. 13-14), maar ook dat is niet meer dan een gemakkelijke, blote bewering. Het feit dat u over deze mogelijke verdachten niets weet te vertellen en blijkbaar ook niet voldoende in hun rol geïnteresseerd bent om u bij uw familie te informeren, doet ernstig twifelen of er wel echt mannen uw woning in Moualimeen in de gaten houden of in de gaten gehouden hebben omdat ze naar u op zoek zijn.*

*Ook dient te worden gewezen op het feit dat u geen enkele concrete aanleiding kan geven voor de nieuwe bedreiging in 2015. U zegt dat de bedreiging van dezelfde personen afkomstig is als de brief uit 2013 omdat de manier van schrijven in beide dreigbrieven overeenkwam (CGVS II p. 11-12), maar haalt geen enkele gebeurtenis of incident aan dat u opnieuw in het vizier van dezelfde bedreigers zou kunnen hebben gebracht. U vermeldt nog dat in januari 2015 enkele mannen naar uw werk kwamen en naar u vroegen maar dat u hen niet te woord stond, maar zegt dat het kan dat dat een bezoek was in het kader van een huwelijk en kan de mannen voorts niet identificeren en u kan hen op geen enkele concrete manier in verband brengen met de bedreigingen die u aanhaalt (CGVS I p.12-13). U zegt ook dat u op de jobs die u uitoefende nooit enige problemen heeft gekregen (CGVS I p. 3).*

*Er dient te worden opgemerkt dat u vier maanden na de bedreiging die u ontving in 2013 terug in dezelfde woning in de wijk Moualimeen in Bagdad ging wonen. U stopte wel met uw studies, maar nam nog deel aan het openbare leven en had een job waarbinnen u enige carrière kon maken. U startte een procedure op om uw studie te hervatten, verloofde zich, trad in het huwelijk en probeerde om via gezinshereniging met uw echtgenoot naar België te komen. Al die tijd, tot maart 2015, heeft u geen problemen ervaren. Het is dan ook bevreemdend dat u dan plots, langer dan twee jaar na de eerste dreigbrief, helemaal uit het niets opnieuw bedreigd zou worden wegens één ongelukkige uitspraak die u zou gedaan hebben in 2013. Het gebrek aan aanleiding voor of context omtrent de nieuwe bedreiging die u beweert gekregen te hebben, trekt de geloofwaardigheid ervan nog verder in twijfel.*

*Tot slot moet ook vermeld worden dat u zich tegenspreekt wat betreft het aantal kogels dat u vond bij de dreigbrieven die u kreeg. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u zowel bij de dreigbrief uit 2013 als bij die uit 2015 één kogel aantrof (CGVS I p. 10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat er geen kogels zaten bij de eerste dreigbrief, en twee bij de tweede (CGVS II p. 13). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, geeft u als enige verklaring dat u zich niet herinnert dat u tijdens uw eerste gehoor zou hebben gezegd dat er één kogel zat bij elke brief (CGVS II p. 15). Ook deze tegenstrijdige verklaring doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

*Gezien door de tegenstrijdige en onaannemelijke elementen in uw relaas geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsproblemen uit 2015, moet worden geconcludeerd dat de vrees die u aanhaalt niet langer actueel is. Die valt immers volledig terug op de bedreiging die u kreeg in 2013 naar aanleiding van een misnoegde uitspraak over religie, maar zoals hierboven besproken zette u uw leven na die bedreiging verder zonder problemen of nieuwe bedreigingen. Er kan uit de gebeurtenissen uit 2013 dan ook niet afgeleid worden dat u vandaag een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Wat betreft de bedreiging die uw familie ontving in 2006 na de moord op uw vader, moet eveneens worden opgemerkt dat de vrees die daaruit voortkomt niet langer actueel is. U vertelde dat uw broer of uw neef na het opvangen van rouwberichten voor uw vader in Bagdad en in Najaf een telefoon kreeg, waarin gezegd werd dat jullie één voor één zouden worden afgemaakt. Uw familie nam daarop de beslissing om naar Nasriya in Thi Qar te verhuizen. Na dat ene telefoontje hebben jullie echter nooit meer iets van die bedreigers gehoord, ook niet toen jullie begin 2008 terug naar Bagdad verhuisden (CGVS II p. 7). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de stress die deze ervaring voor uw familie met zich moet hebben meegebracht, kan er actueel dus niet uit worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het loutere feit dat uw vader een met de Amerikanen werkte, is op zich onvoldoende om vandaag in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een dergelijke vrees of risico.*

*Daarnaast gaf u de opmerking niet graag een hoofddoek te dragen en niet te houden van de religieuze regels die gevolgd dienen te worden in Irak. Gedurende twee maanden, ergens in 2014 of 2015, kwam u buiten zonder hoofddoek, maar u merkte dat u anders bekeken werd en begon weer een hoofddoek te dragen. Voor de rest deed u echter geen antireligieuze uitspraken of verzette u zich niet militant tegen de hoofddoek, en u raakte niet in de problemen omwille van uw zienswijze (CGVS I p.14-15). Ook wat*

dat betreft kan in uw hoofde dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt nog aan dat de burens van uw gezin in Moulimeen uw familie lastig begonnen te vallen omdat u naar Europa bent getrokken. Daardoor verhuisden uw familieleden sedert april of mei 2017 toch terug naar het huis van uw broer in Nahriya. Wat dat betreft moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat het lastigvallen erin bestaat dat zij gemene opmerkingen over u maken en over u spreken alsof u een immoreel persoon bent, maar dat zij zich geenszins bedreigend hebben opgesteld ten opzichte van uw familie. Uw familie zou sedert hun nieuwe verhuizing naar het huis van uw broer geen last meer gehad hebben van hun voormalige burens. Dergelijke opmerkingen van uw burens mogen dan wel vervelend of kwetsend zijn, maar kunnen niet doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uit het feit dat uw man in België woont en dat u hier een kind met hem kreeg en dat u bij hen wenst te blijven, kan niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u bij uw gezin wenst te blijven is begrijpelijk en zelfs wenselijk, maar daarvoor dient u zich tot de procedure van de gezinshereniging te wenden.

Los van dat alles dient ook te worden gewezen op het feit dat voor u een intern vluchtalternatief lijkt te bestaan. U en uw familie verhuisden in 2007-2008 immers al tijdelijk naar Nasriya in de zuidelijke provincie Thi Qar, waar familieleden van u wonen. U haalt dan wel aan dat familiale problemen ontstonden met uw ooms in Nasriya nadat u en uw zus weigerden met uw neven te huwen (CGVS I p. 3, 17). U verklaart evenwel ook dat deze problemen niet zo ernstig zouden zijn geweest: uw ooms bedreigden jullie niet en uw moeder staat nog steeds met hen in contact. Uw ooms zouden eens aan jullie deur geroepen hebben dat jullie vroeger Baathisten waren, maar dat geldt – zoals u ook zelf zegt – voor elke Irakees ten tijde van Saddam (CGVS II p. 16). Bovendien verhuisde u na het ontstaan van deze familiale problemen naar een eigen huurhuis samen met uw moeder, broers en zussen, waar jullie zelfstandig leefden. U kon verder studeren en uw moeder en broer konden er werken en in jullie levensonderhoud voorzien (CGVS II p. 5-6, 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet opnieuw een verhuizing naar het zuiden van Irak overweegt, geeft u als enige reden op dat het in Irak onmogelijk is om je in een andere streek te vestigen als je geen connecties hebt met bepaalde partijen, en dat de burens je dan lastigvallen en vragen stellen (CGVS II p. 6, 16). Dit is echter slechts een blote bewering, die bovendien haaks staat op het feit dat u en uw familie al eerder met succes naar Nasriya trokken, waar u toen volgens uw eigen verklaringen niet de problemen ervaarde waar u nu schrik voor heeft. (CGVS II p. 16). U bent nu een gehuwde, sjiiitische vrouw, leefde al eerder in het zuiden, u bent hoogopgeleid, heeft behoorlijk wat werkervaring en geeft blijk van ondernemingszin en initiatief, waardoor een intern vluchtalternatief voor u een redelijke optie lijkt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door

ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

*In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.*

*Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.*

*Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.*

*Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.*

*Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.*

*De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.*

*Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort) bevestigen uw identiteit, maar die wordt niet in twijfel getrokken. Uw diploma's bevestigen dat u gestudeerd heeft, wat op zich niet wordt betwist. Uw huwelijksakte, de vertaling ervan en het geboortecertificaat van uw zoon tonen aan dat u inderdaad gehuwd bent en een kind kreeg, maar ook dat staat niet ter discussie. De documenten in verband met de dood van uw vader (het wikileaks-document en de documenten om een schoolbeurs te krijgen) tonen aan dat hij vermoord werd, hetgeen evenmin ter discussie staat. De documenten van de gemeenteraad in verband met de bedreiging die u kreeg in 2013, werpen geen nieuw licht op de door u ingeroepen bedreigingen. De identiteitskaart van uw broer en uw attest van goed gedrag en zeden staan niet in verband met het door u voorgehouden asielrelaas.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster tracht, wat de beoordeling van haar vervolgingsvrees betreft, de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verder geeft zij aan het niet eens te zijn met de conclusie van de verwerende partij dat er geen aanwijzingen zijn die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Zij citeert uit de bestreden beslissing en betoogt dat hieruit blijkt dat de verwerende partij erkent dat de situatie in Bagdad desastreus is maar stelt dat het er sedert begin 2017 beter zou gaan. Niet is echter minder waar, zo betoogt zij, zodat zij een objectief risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak. Zij licht haar standpunt toe als volgt:

*"II.1.8 UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdendeerd wordt : "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic# Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persecution which already took place or being at risk thereof. "*

*Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual.*

*Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnic or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground. "*

*Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines"*

*Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker:*

*"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."*

*Uw Raad heeft deze rechtspraak recent herhaald in een beslissing omtrent een asielzoeker afkomstig uit Bagdad. In hetzelfde arrest werd ook nogmaals het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien het volatiele klimaat in Bagdad:*

*"4.4. D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une*

grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville.

4.5. Le Conseil rappelle encore que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains.

4.6. En l'espèce, la présence de diverses anomalies entachant les déclarations du requérant au sujet de certains éléments de son récit ne dispense pas les instances d'asile d'examiner si ce dernier ne nourrit pas une crainte d'être persécuté en raison d'autres éléments de la cause qui sont établis à suffisance.

[...]

4.9. Même dans l'hypothèse où la crainte du requérant doit être examinée à l'égard de Bagdad, il ne ressort pas des motifs de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte du profil particulier du requérant, homme universitaire, appartenant à la minorité sunnite, ayant travaillé pour les Américains, ayant effectué un stage aux USA, ayant également travaillé pour les autorités irakiennes à Tikrit, ayant fui cette ville pour se réfugier à Bagdad en juin 2014 et souffrant de problèmes de santé."

II.1.9. Het UNHCR stelt dat het gehele land - direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Verwerende partij doet ten onrechte uitschijnen dat er beterschap in het vooruitzicht zou zijn. Verschillende zeer recente artikelen tonen de terreur aan in Irak, zonder zicht op verbetering.

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad/Irak - ook anno 2017 - uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden.

In stuk 4 wordt melding gemaakt van een zelfmoordaanslag waarbij meer dan 80 mensen om het leven kwamen in september 2017

In stuk 5 geeft een overzicht van enkele grote aanslagen in 2017

In stuk 6 rapporteert een zelfmoordaanslag waarbij 7 mensen gedood werden en 12 anderen gewond geraakten.

In stuk 7 geeft een zelfmoordaanslag van 30 mei 2017 weer dat gericht was om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken. hierbij vielen 15 doden en minstens 27 gewonden.

In stuk 8: Karbala zelfmoordaanslag waar 30 mensen om het leven kwamen.

Stuk 9: verschillende zelfmoordaanslagen over heel Irak eisen het leven van 8 mensen

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Irak of Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.10. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden de in het middel opgesomde stukken gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad, alsmede een aantal foto's.

## 2.2. Nieuwe elementen

Op 16 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

## 2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

### 2.4.2. Beoordeling

Verzoekster heeft een verzoek om international bescherming ingediend, in hoofdzaak omwille van dreigbrieven die zij zou hebben ontvangen en waarin zij ervan werd beschuldigd haar geloof te hebben verloochend.

Zij legde bij de verwerende partij haar identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, een bewijs van goed gedrag en zeden, verschillende diploma's en certificaten, haar huwelijksakte en de vertaling ervan, documenten die zij indiende om een schoolbeurs te krijgen omdat haar vader om het leven kwam, een wikileaks-document in verband met het overlijden van haar vader, de identiteitskaart van haar broer en het geboortecertificaat van haar zoon neer. Deze documenten hebben betrekking op elementen die niet worden betwist, zodat ze niet dienstig zijn om de hierna geschetste vervolgingsvrees te staven.

Voorts legde zij ook documenten neer van de gemeenteraad in verband met de bedreiging die zij kreeg in 2013. Het betreft echter kopieën, die geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit, zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een aantal foto's. Zij stelt dat het foto's zijn van haar ouderlijk huis dat doorzeefd is met kogels en dat deze aanslagen op haar huis zijn gepleegd na haar vertrek. Zij weet niet wie de daders zijn, maar de foto's tonen aan dat zij zich onmogelijk in Irak kan vestigen, zo betoogt zij.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit niets blijkt dat het gebouw op de foto's daadwerkelijk de woning van verzoekster en haar familie betreft. Aan deze foto's kan dus geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Aangezien de door verzoekster aangebrachte stukken op zich niet dienstig zijn om de geschetste vrees voor vervolging aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen consistent, voldoende gedetailleerd en specifiek en voldoende aannemelijk zijn, opdat haar asielrelaas als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, omdat haar recente vluchtaanleiding niet geloofwaardig wordt geacht. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de verschillende motieven die hebben geleid tot deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

In een eerste weigeringsmotief stelt de verwerende partij een volstrekt onlogisch handelen vast in hoofde van verzoekster: na ontvangst van de eerste dreigbrief in 2013, onmiddellijk haar familie inlichtte en de hele familie halsoverkop verhuisde omdat verzoekster vreesde dat zij allen in gevaar waren; na ontvangst van de tweede dreigbrief bleef verzoekster nog een maand in het ouderlijke huis wonen, daarbij de familieleden met wie zij samenwoonde onwetend latend over de nieuwe dreigbrief tot na haar vertrek terwijl deze tweede dreigbrief, in tegenstelling tot de eerste, bij haar thuis werd bezorgd.

Verzoekster stelt nu dat zij in 2013, de eerste keer dat zij een dreigbrief ontving, totaal in paniek geraakte. De tweede keer dat zij een dreigbrief ontving was die rechtstreeks aan haar gericht, zij besepte dan ook dat haar leven in gevaar was, stopte onmiddellijk met werken, bleef binnen en stelde alles in het werk om haar paspoort te regelen. Aangezien zij vervolgens zo snel mogelijk gevlucht is, heeft zij niet alleen zichzelf in veiligheid gebracht, maar ook haar familie, nu de bedreigingen persoonlijk aan haar waren gericht.

Verzoeksters verklaring overtuigt niet. Immers, samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de dreigbrief die zij in 2013 ontving ook aan haar gericht was. De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij het volgende vaststelt:

*“Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat hetzelfde gezegd kan worden over de dreigbrief die u in 2013 ontving, en dat u toen wel als gezin verhuisde, zegt u dat u in 2013 verhuisde uit voorzorg, om te zien of de bedreigers al dan niet uw adres kenden, en dat bij deze nieuwe bedreiging duidelijk was dat ze het adres wel kenden. U bevestigt met deze uitleg enkel wat u werd voorgelegd, en de vraag blijft bestaan waarom u er niet voor koos de woning samen met uw familie te verlaten uit veiligheidsoverwegingen, omdat u er nu zeker van kon zijn dat uw bedreigers u thuis kunnen lastigvallen. Wanneer u daarmee nogmaals geconfronteerd wordt, werpt u tegen dat uw bedreigers allicht ook uw nieuwe adres zouden kunnen achterhalen als u zou verhuizen. Dat verklaart evenmin waarom u verkiest op het adres te blijven dat uw bedreigers zeker kennen, in plaats van naar een adres dat uw bedreigers mogelijk niet kennen, en om uw familie daarover in het ongewisse te laten bovendien. Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met het feit dat uw tegengestelde manier van handelen na de dreigbrief uit 2013 en de dreigbrief uit 2015 wel heel erg bevreemdend overkomt, komt u plots met een nieuwe verklaring: in 2013 werd u pas voor het eerst bedreigd, waardoor u niet wist wat te doen en dus uw familie inlichtte, en in 2015 wist u wel wat te doen. Dat op zich verklaart niet waarom u zou verkiezen uw familieleden onwetend in een huis te laten wonen dat gevisieerd wordt door uw bedreigers, en om daar ook zelf nog vier weken te blijven. U zegt eveneens dat uw familie het u in 2013 kwalijk nam dat ze hadden moeten verhuizen, waardoor u nu uit schrik gezwegen had (CGVS II p. 15-16). Logischerwijze kan echter worden verondersteld dat uw angst voor een mogelijke misnoegde reactie van uw familie op een nieuwe verhuizing niet zou opwegen tegen de angst dat uw leven en dat van uw familieleden in gevaar is.”*

De Raad ziet niet in hoe verzoeksters argument dat zij, in de weken na de ontvangst van de tweede dreigbrief in 2015, binnen bleef, enig soelaas kan brengen, nu haar vermeende bedreigers wisten waar zij en haar familie woonden.

Samen met de verwerende partij moet in alle redelijkheid worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt een éénduidige, logische verklaring te geven voor het feit dat zij na de dreigbrief in 2015 handelde volgens een compleet tegenovergestelde denkwijze aan die uit 2013. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De pertinente motivering aangaande het gegeven dat het niet aannemelijk is dat noch verzoekster, in de maand dat zij nog op hetzelfde adres bleef wonen als waar zij de dreigbrief had ontvangen, noch haar familie die pas na haar vertrek uit Irak opnieuw naar de woning van haar oudste broer zou zijn gevlucht maar enkele maanden later terugkeerde, nog iets van haar bedreiger(s) hebben gehoord, en dat de loutere bewering dat haar zus twee vreemde mannen in de buurt van hun huis zou hebben gezien, zonder dat verzoekster daar verder nog enige informatie over kon geven, terwijl in alle redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij zich hierover zou informeren bij haar familie, laat verzoekster ongemoeid. De vaststellingen van de verwerende partij doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Ook het motief aangaande de tegenstrijdige verklaringen over het aantal kogels dat verzoekster bij de dreigbrieven blijft ongemoeid, terwijl het eerste moment waarop een jonge studente zoals verzoekster een dreigbrief ontvangt dermate ingrijpend moet zijn dat het in het geheugen gegrift staat en dat zij daarover coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dat verzoekster nu eens verklaart dat zij bij elke dreigbrief één kogel aantrof, en dan weer enkel bij de eerste dreigbrief doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De verwerende partij acht het verder niet geloofwaardig dat verzoekster vier maanden na de bedreiging in 2013, terugkeerde naar dezelfde woning in de wijk Moualimeen in Bagdad, dat zij weliswaar stopte met haar studies maar wel deelnam aan het openbare leven en een carrière maakte, dat zij tot maart 2015 geen problemen ervoer waarna zij plots uit het niets, zonder aanleiding, opnieuw bedreigd zou worden wegens één ongelukkige uitspraak in 2013. Zij stelt vast dat verzoekster verklaarde dat de bedreiging van dezelfde personen afkomstig was als de brief uit 2013 omdat de manier van schrijven in beide dreigbrieven overeenkwam, maar dat zij geen enkele gebeurtenis of incident aanhaalt dat haar opnieuw in het vizier van dezelfde bedreigers zou kunnen hebben gebracht.

Verzoekster bevestigt dat zij niet weet waarom zij werd gevisieerd en waarom zij pas na 2 jaar van stilte opnieuw een dreigbrief ontving. Zij stelt dan ook alleen maar te kunnen vertellen wat haar is overkomen, en verwijst naar het gehoorverslag waarin zij haar relaas uit de doeken doet. Echter, met het herhalen van haar asielrelaas doet zij geen afbreuk aan de redelijkheid van de motivering ter zake. Haar verklaring dat zij de identiteit van de schrijvers van de dreigbrief niet kent, hetgeen niet vreemd is omdat tientallen milities op die manier te werk gaan en dat het beledigen van de religie een erg zware misdaad is in haar cultuur, doet dat evenmin.

De Raad stelt nog vast dat verzoekster de beoordeling van de overige asielmotieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat zodat zij onverminderd overeind blijven. Aangezien zij geen van allen leiden tot de vaststelling dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, moet niet worden onderzocht of verzoekster een intern vluchtalternatief voorhanden heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

##### 2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

#### 2.3.4.2. Onderzoek

Verzoekster betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij hekelt de beoordeling in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad en doet gelden dat de verwerende partij een verkeerde indruk geeft waar zij stelt dat de situatie er, hoewel desastreus, verbeterd is sinds begin 2017. Zij loopt een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak, zo stelt zij. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook de UNHCR-richtlijnen volledig naast zich neer te leggen, die stellen dat het gehele land direct of indirect is getroffen door het geweld en dat Irakezen minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verschillende zeer recente artikelen die worden bijgevoegd tonen de terreur in Irak aan, zonder zicht op verbetering: ook in 2017 loopt de situatie uit de hand, vallen er nog steeds burgerdoden en worden er bomaanslagen gepleegd.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on*

*Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

*"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.*

*When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."*

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

*Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."*

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat de hoofdstad Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en

het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de

internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoekster geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. In de mate dat

verzoekster overigens nog verwijst naar het standpunt van het UNHCR over groepsvervolgung in het kader van het Syrische conflict, moet erop worden gewezen dat dit geen uitstaans heeft met de thans onderzochte nood aan subsidiaire bescherming voor een inwoner van Bagdad.

Tot slot dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.. Verzoekster geeft geen blijk van het bestaan van zulke omstandigheden.

Mede gelet op het feit dat verzoekster geen andere elementen aanhaalt dan deze die haar asielrelaas constitueren, toont zij niet aan dat in haren hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.6. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS